

La Regla de Platí

L'anomenen «la Regla de Platí». Tots coneixem la grandesa de la Regla d'Or («fes a l'altre allò que voldries que et fessin a tu») i precisament d'aquesta neix el que es pot considerar una evolució encara més universal: «esforça't per comprendre què voldria l'altre que li fessin i actua en conseqüència».

Potser precisament aquí podem reconèixer una de les formes més autèntiques de l'amor: trobar-nos d'igual a igual, cadascú amb les seves fortaleeses i les seves fragilitats, en una relació de reciprocitat i respecte, reconeixent el valor i la dignitat de cada vida fins i tot en els contextos més difícils. Es tracta de mirar amb atenció qui tenim al costat, sense ignorar-lo.

«El veritable amor al proïsme —afirma Chiara Lubich— no fa cap mal»¹. De fet, si estimem, evitem tota forma de mal, tant envers nosaltres mateixos com envers els nostres germans i germanes. El primer pas per estimar el proïsme és, precisament, no fer-li mal. Però per arribar a estimar plenament cal ser creatius en l'amor: el papa Francesc ens recordava que no n'hi ha prou amb no fer el mal al proïsme, sinó que cal escollir fer el bé, aprofitant totes les ocasions que es presenten.

Ho sabem: cap de nosaltres pot donar allò que no té, i només reconeixent que hem estat estimats en algun moment, podem alliberar plenament els nostres dons envers els altres.

Com viure, doncs, aquesta Idea del Mes? Tornem a posar l'amor al centre de la nostra vida. Estimem els altres de manera concreta, amb creativitat i imaginació i, sobretot, amb una escolta profunda, que ve «de dins», del cor.

La Doris, una jove d'Escòcia, ens explica: «En les nostres visites habituals a un refugi per a persones sense llar, entro en un món molt diferent del meu. Sé que no importa tant el que jo sento, sinó estimar. Un dia, un home amb una profunda tristesa al rostre em va confiar que se sentia disposat a acabar amb tot, que fins i tot volia morir. Simplement em vaig posar a escoltar-lo i després vam compartir un entrepà i un cafè. I vaig comprendre que escoltar i ser-hi present ja era una manera de demostrar amor. Quan va arribar el moment de marxar, em va abraçar amb força i em va somriure, dient-me que el que estàvem fent era molt important, no només per a ell, sinó per a tots els que eren allà. Vaig sentir la força increïble de l'amor. Potser no el vaig "salvar", però la seva gratitud em va omplir d'alegria, i això, per si sol, ja és molt poderós».

¹ C. Lubich, *Palabra de vida*, septiembre de 1993, en *Palabras de Vida*/2 1991-2006 (ed. F. Ciardi), Ciudad Nueva, Madrid 2026, p. 77.